

Sygn. akt II CSK 485/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku Z. M. i D. M.
przy uczestnictwie Z. M., E. J., J. Z., E. M., M. M., J. Ś., A. M., D. Z. i A. w W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...]

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy - Z. i D. M. złożyli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 9 grudnia 2015 r., w którym oddalono apelacje tych wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 19 sierpnia 2014 r. Uczestnicy dochodzili zasiedzenia udziału we współwłasności nieruchomości gruntowej określonej we wniosku. Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2014 r. oddalił wniosek.

W skardze kasacyjnej wnioskodawców podniesiono zarzuty naruszenia art. 172 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 336 k.c.; art. 339 k.c. w zw. z art. 6 k.c., art. 176 § 1 i § 2 k.c., art. 33 pkt 2 k.r.o. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący, stwierdzili, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 172 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 336 k.c., a ponadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wnosili o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Po analizie obszernych uzasadnień postanowień Sądów meriti, w tym przede wszystkim uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, prawnej motywacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie - wbrew stanowisku skarżących wnioskodawców - nie występują przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Nie można bowiem podzielić stanowiska skarżących, że istnieje potrzeba wykładni art. 172 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 339 k.c. Orzecznictwo w tej materii jest bardzo znaczne. Dla zastosowania tych przepisów w konkretnej sprawie mają zawsze istotne znaczenie ustalenia faktyczne sądów meriti i ustalenia takie mogą przesądzać o prawnej kwalifikacji posiadania wnioskodawców (posiadanie samoistne lub posiadanie zależne), a także o istnieniu odpowiedniego manifestowania woli władania nieruchomością jako właściciela (władanie właścicielskie). Ustalenia faktyczne Sądów meriti uzasadniały wniosek Sądu Okręgowego, że nie byli ono jednak posiadaczami samoistnymi we wskazanym

we wniosku zakresie, tj. także w zakresie wkładów współwłaścicieli (s. 21 i 31 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Nie sposób podzielić sugerowanej przez wnioskodawców interpretacji, że „czynności posiadacza zmierzające do usankcjonowania prawa własności do zasiadanej nieruchomości interpretowane są bowiem jako przesądzające o posiadaniu zależnym, podczas gdy mogą one świadczyć o złej wierze posiadacza samoistnego”. Tymczasem posiadanie samoistne i zła (dobra wiara) to różne pojęciowo konstrukcje prawne, odwołujące się do różnych elementów rzeczywistości.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy wynika, że wnioskodawcy żądający stwierdzenia zasiedzenia idealnego udziału uczestników - innych współwłaścicieli nieruchomości, nie udowodnili, że rozszerzyli zakres swego samoistnego posiadania ponad realizację uprawnienia z art. 206 k.c. i uzewnętrzniili tę zmianę wobec pozostałych współwłaścicieli (s. 27-28 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Bezprzedmiotowe pozostają zatem rozważania skarżących do wnioskodawców co do tego, czy domniemanie z art. 339 k.c. (eliminowane w judykaturze w sprawach o zasiedzenie przez współwłaściciela nieruchomości udziału należącego do innego współwłaściciela) może mieć w rozpoznawanej sprawie w ogóle zastosowanie i w jakim okresie czasowego władania przez wnioskodawców udziałem we współwłasności.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

l.n